

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. Кърджали, 31.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Асен Черешаров

при участието на секретаря Евгения Пинева
като разглежда докладваното от Асен Черешаров Гражданско дело № 20235140101037 по описа за 2023 година

Предявен е иск на Д.М.Н., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адвокат М. против „****“ АД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от С.Т., за признаване за установено, че сключеният между страните договор за потребителски кредит от разстояние № **** е нищожен.

Сочи се нищожност, на основание чл. 10, ал. 1 вр. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е спазена предвидената от закона форма, както и че е нарушено изискването процесният договор да е написан по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Смята, че Договорът за потребителски кредит е нищожен и на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ВР. чл. 22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита, както и че в нарушение на императивните правила, в договора за потребителски кредит ГПР е посочен единствено като процент, но без изрично да са описани и основните данни, които са послужили за неговото изчисляване.

Сочи, че липсата на ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита, а именно кои компоненти точно са включени в него и как се формира посоченият в договора ГПР, което е в пряко противоречие с императивните изисквания па чл. 19, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 2 и чл. 10а, ал. 2 и 4 от ЗПК. Навежда доводи и за противоречие с добрите нрави.

В условията на евентуалност, сочи, че ако не целият договор, то отделни негови разпоредби са нищожни. Иска да бъде провъзгласена недействителността на клаузата, предвидена в чл. 27 от Договор за паричен заем № ****/**** г., сключен между нея и „****“ АД, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 0,9 % от стойността на усвоената сума на ден, като нищожна на основание **чл.26, ал.1 ЗЗД, вр. чл. 22, ВР. с чл.11, чл. 19 ЗПК., както и по чл. 143, ал.1 от ЗЗП.**

Иска се уважаване на предявените иски и присъждане на разноски.

Ответника, в законоустановения едномесечен срок, подава отговор на исковата молба, с който оспорва исканията на ищцата.

В отговора е заявено, че договора е сключен по надлежен начин. Ищцата е създала личен профил, попълнила е заявление за кандидатстване и след одобрение е сключен ДПК. Твърди се, че неустойка не е начислявана и събирана от ответното дружество, но се сочи, че клаузата за неустойка е валидна и представлява самостоятелен договор. Изложени са подробни съображения за валидност на клаузата за неустойка.

В едномесечния срок за отговор *** АД са предявява **насрещна искова молба** срещу ищцата, с която заявява, че същата е направила следните вноски за погасяване на задължението си по договора, а именно на 31.07.2022г. сумата от 180.80 лв.; на 16.09.2022г. сумата от 240 лв. и на 27.08.2022г. сумата от 50лв.

Твърди, че са останали суми за непогасена главница в размер на 600.44 лв по ДПК, непогасена договорна лихва в размер на 71.59лв., както и мораторна лихва в размер на 59.14лв.

Поискано е да бъде осъдена ответницата по насрещния иск да заплати на ищеца по насрещния иск непогасените главница и лихви, посочени по-горе, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба и направените по делото разноски.

Насрещните иски са с правно основание [чл. 79, ал. 1 ЗЗД](#), вр. [чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД](#), вр. чл. 430 ТЗ и чл. 86 ЗЗД.

Постъпил е **отговор по насрещната искова молба**, с който ответницата по насрещния иск сочи, че искът е частично основателен. Потвърждава становището си за нищожност на ДПК. Прави възражение за прекомерност на дължимо възнаграждение на процесуалния представител на ищеца по насрещната искова молба.

В съдебно заседание ищцата, редовно призована, не се явява и не изпраща представител. С писмена молба поддържа предявения иск и моли съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожност на договора, респ. клауза за неустойка, както и да отхвърли предявения насрещен иск. Представя списък с разноски.

Ответното дружество „****“ АД, редовно призовано, не изпраща представител в съдебно заседание. С писмена молба оспорва предявения иск и моли съда да постанови решение, с което да го отхвърли като неоснователен и недоказан. Поддържа предявения насрещен иск и моли за уважаването му.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от **ФАКТИЧЕСКА СТРАНА**:

По делото е представен и приет договор за потребителски кредит № ****/****г., сключен между „****“ АД (кредитор) и Д.М.Н. (кредитополучател), по силата на който кредиторът е предоставил на кредитополучателя в заем сумата от **700,00** лева, която кредитополучателят се е задължил да върне на **8 бр. равни месечни погасителни вноски, всяка в размер на 66.67 лева**.

Падежът на първата погасителна вноска страните са уговорили на **18.07.2022г., а на последната – на 18.02.2023 г.** Страните са уговорили следните условия по сключения между тях договор: годишен лихвен процент – **36 %**; годишен процент на разходите – **42,58 %**; общ размер на всички плащания – **812.23** лева. В чл. 17 от договора за кредит е предвидено, че кредиторът се задължава да обезпечи изпълнението на договора с едно от посочените обезпечения, а именно: предоставяне на банкова гаранция или обезпечение чрез поръчителство, като при неизпълнение на това задължение дължи на кредитора на основание чл. 27 от договора неустойка в размер на **0,9 %** от стойността на усвоената по кредита сума за всеки ден, през който не е представено уговореното обезпечение.

По делото са представени и платежни документи за извършени от ищцата плащания по договора за кредит.

От заключението по изслушаната по делото съдебно – счетоводна експертиза се установява, че с предоставения потребителски кредит ответното дружество е предоставило кредит в размер на 700 лева.

Според вещото лице ищцата е извършила плащания по договора в общ размер на **470.80 лева**, от които платена главница в размер на **163.15 лева**, платена лихва в размер на **60.26 лева**, платена неустойка в размер на **247.29 лева**. Незаплатената главница по договора е в размер на **699.98 лева**. Размерът на остатъка от дължимата сума за договорна лихва е **112.22 лева**, а за неустойка **-561.15 лева** остатък.

Съдът кредитира заключението по изслушаната съдебно – счетоводна експертиза като компетентно изготвено от вещо лице, в чиято безпристрастност няма основания да се съмнява.

Приетото за установено от фактическа страна обуславя следните **ПРАВНИ ИЗВОДИ:**

По иска с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 146, ал. 1 и чл. 143 от Закона за защита на потребителите: По делото не е спорно, че страните са били в облигационно правоотношение по сключен договор за потребителски кредит, съгласно който на ищцата е предоставен кредит в размер на **700,00 лева**. Сключеният договор за заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК.

С исковата молба като предмет на процеса е въведена една клауза от договора, по отношение на която се твърди, че е нищожна, а именно клаузата на чл. 27, ал. 1, предвиждаща заплащане на неустойка от страна на кредитополучателя, която следва да бъде обсъдена, за да се прецени дали действително същата е нищожна, така както се твърди в исковата молба. На първо място тук следва да се отбележи, че макар и поместени в индивидуалния договор с длъжника, клаузите на същия не са индивидуално уговорени по смисъла на чл. 146, ал. 2 ЗЗП. Касае се до еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание потребителят не може да влияе и това е служебно известно на съда от множеството дела, по които са представени идентични контракти между същия заемодател и различни потребители. Освен това ответникът нито твърди, нито доказва условията по договора да са били уговорени с длъжника индивидуално.

По тези съображения съдът намира, че същите следва да бъдат подложени на проверка за тяхната равноправност – аргумент от чл. 146, ал.1 ЗЗП.

В глава четвърта от ЗПК е уредено задължението на кредитора преди сключването на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредити изрично се сочи следното: „в условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или

да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите - членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедират по този начин“.

В този смисъл клауза, като уговорената в договора за кредит, според която се дължи неустойка при необезпечаване изпълнението на договора с посочено в договора обезпечение, се намира в пряко противоречие с преследваната с целта на транспонираната в ЗПК Директива. На практика подобна уговорка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на

предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури обезпечение, след като кредитът е отпуснат, като ако не го стори, дългът му нараства, т. е. опасността от свръхзадължнялост се увеличава. Всъщност замисълът на изискването за проверка на кредитоспособността на потребителя, както и изрично е посочено в [чл. 16 ЗПК](#), е тя да бъде извършена преди сключването на договора, съответно тогава да се поиска обезпечение въз основа на изводите от проверката и едва след предоставянето му да се сключи договорът за кредит. В конкретния случай проверката за кредитоспособност е извършена въз основа на попълнен от длъжника формуляр и след като му е разрешено, е неразбираемо защо от същия се изисква да представя обезпечение и да заплаща неустойка, предварително определена по размер и разсрочена в погасителните вноски, ако не осигури такова.

На следващо място, неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпените вреди (няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение), е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена

извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

На последно място, по посочения начин се заобикаля законът – [чл. 33, ал. 1 ЗПК](#), който текст предвижда, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано

от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по [чл. 33, ал. 1 ЗПК](#). Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо и в този смисъл съдебната практика е константна. Такава неустойка, дори и същата да беше валидна, няма да се дължи и на основание [чл. 83, ал. 1 ЗЗД](#). Според тази разпоредба, ако неизпълнението се дължи и на обстоятелства, за които кредиторът е отговорен, съдът може да намали обезщетението или да освободи длъжника от отговорност. Така е и в случая, тъй

като ако беше изпълнил задължението си да проведе добросъвестна проверка на кредитоспособността на длъжника съгласно [чл. 16 ЗПК](#), заявителят сам щеше да стигне до заключението, че със същия не следва да бъде сключван договор за кредит преди да бъде предоставено обезпечението.

Ето защо, съдът намира, че клаузата за неустойка е нищожна, като неравноправна, а от друга страна противоречи на добрите нрави, поради което предявеният иск с правно основание [чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#), вр. [чл. 146, ал. 1](#) и [чл. 143](#) от Закона за защита на потребителите следва да бъде уважен. По насрещните искове с правно основание [чл. 79, ал. 1 ЗЗД](#), вр. [чл. 240, ал. 1](#) и [ал. 2 ЗЗД](#), вр. [чл. 430 ТЗ](#) и [чл. 86 ЗЗД](#):

Съобразно предявените насрещни искове и противопоставените от насрещната страна възражения срещу тях, съдът намира, че от значение за формиране на извод относно дължимостта на притендираните от „***“ АД сума от **600.44 лева** – главница по договора за потребителски кредит, ведно със законна лихва от датата на постъпване НИМ до окончателното ѝ изплащане; сума от **71.59 лева** – договорна лихва, както и сума от **59.14 лева** – мораторна лихва върху забавените плащания, е преценката за съответствие на договора за кредит с разпоредбите на [чл. 10, ал. 1](#), [чл. 11, ал. 1](#), т. 7 -

12 и т. 20 и ал. 2 и [чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 от ЗПК](#).

Съобразно разпоредбите на ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Тоест, в посочената величина, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая в договора за кредит е посочен размер на

ГПР от 42,58 % без ясно да е разписана методика на формирането му - кои компоненти участват. Следователно не е ясно какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото е предвидена дължимост и на неустойка. Това показва нарушаване на разпоредбите на ЗПК, след като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват без обаче да ги представя по разбираем за потребителя начин.

Съдът намира, че този пропуск сам по себе си е достатъчен, за да се приеме, че договорът е недействителен, на основание [чл. 22 ЗПК](#).

Изводи в посочения смисъл следват и от постановеното Решение на СЕС от 21.03.2024г. по дело С-714/22 с предмет: „Преюдициално запитване — Защита на потребителите — Договори за потребителски кредит — Директива 2008/48/ЕО — Член 3, буква ж), член 10, параграф 2, буква ж) и член 23 — Общи разходи по кредита за потребителя — Непосочване на релевантните разходи — Санкция — Директива 93/13/ЕИО — Неравноправни клаузи в потребителските договори — Член 3, параграф 1, член 4, параграф 2, член 6, параграф 1, член 7, параграф 1 — Точка 1, буква о) от приложението към Директива 93/13/ЕИО — Допълнителни услуги към договор за кредит — Клаузи, които дават на закупил тези услуги потребител приоритет при разглеждане на искането му за отпускане на кредит и при предоставяне на разположение на заетата сума, както и възможността да се отлага или разсрочва плащането на месечните вноски по кредита срещу заплащането на допълнителни разходи“.

В допълнение следва да се изложи, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, тъй като не са посочени условията за прилагането на лихвения процент; индекс или референтен лихвен процент; не е регламентиран и размерът на „печалбата на кредитора“ (възнаградителна лихва), като не е посочено каква част от месечната погасителна вноска представлява главница и каква - лихва. Не е ясно по какъв начин е определен размерът на общата дължима сума и какви вземания се включват в нея. Във връзка с условията за прилагане на лихвения процент - липсва уточнение за базата, върху която се начислява същият – дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. Следователно, не е ясно как е разпределян лихвеният процент във времето, а оттам - и как е формирана възнаградителната лихва. Без значение дали лихвеният процент е фиксиран или променлив, в договора трябва да са посочени условията (начините) за прилагането му. Това изискване не е изпълнено, при което не може да се направи проверка при какви условия е приложен и дали отговаря на упоменатия от кредитора фиксиран размер от 36 %.

Ето защо, нарушение на императивната разпоредба на [чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК](#) е налице.

С оглед изложеното по-горе във връзка с възраженията за недействителност, съдът намира, че същите са основателни, и съгласно [чл. 23 ЗПК](#), когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи, каквито се явяват начисляваните неустойки, такси, наказателни лихви и пр.

С решение № 50174/26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г. на ВКС, IV г. о. е прието, че при установена в хода на исковото производство по [чл. 422 ГПК](#) недействителност на договор за потребителски кредит съгласно [чл. 23 ЗПК](#), предявеният иск следва да бъде уважен с установяване на дължимата на основание [чл. 23 ЗПК](#) чиста стойност на кредита, без да е необходимо вземането за чистата стойност да бъде предявено от кредитора с иск по [чл. 55 ЗЗД](#).

Чистата стойност по процесния договор за кредит е в размер на сумата от **700,00 лева**, която е усвоена от потребителя. От така посочената сума, отчитайки извършените плащания от страна на кредитополучателя, на дружеството – кредитор се дължи единствено сумата от **229.20 лева**. Така посочената сума не е заплатена от кредитополучателя, което се установява и от заключението на вещото лице по изслушаната съдебно – счетоводна експертиза.

Тук следва да се посочи, че независимо от липсата на ангажирани по делото доказателства, от които да е видно, че предсрочната изискуемост на кредита е обявена на ищцата преди подаване на исковата молба, съгласно приетото в решение № 10/25.02.2020 г. по т. д. № 16/2019 г. на ВКС, ТК, II т. о. обявяването на кредита за предсрочно изискуем може да бъде извършено и в хода на исковото производство. Изявлението на кредитора за обявяване на кредита за предсрочно изискуем може да бъде инкорпорирано в исковата молба или в отделен документ, който е представен като приложение към исковата молба. В тези случаи изявлението поражда правни последици с връчването на препис от исковата молба с приложенията към нея на ответника – кредитополучател, ако са налице и предвидените в договора за кредит обективни предпоставки за загубване преимуществото на срока.

Упражняването на това потестативно право на кредитора и в този смисъл настъпването на предсрочната изискуемост на кредита в хода на исковото производство представлява факт от значение за съществуването на претендираното право на вземане за главница и възнаградителни лихви, който следва да бъде взет предвид от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. При положение, че правното основание на заявената претенция е договорът за кредит и поради това, че решението следва да отразява материалноправното положение между страните по делото, каквото е то към момента на приключване на съдебното дирене, липсва основание да се отрече настъпилата в хода на исковото производство предсрочна изискуемост на кредита. Предвид горните мотиви и като съобрази предвиденото в чл. 24, ал. 1 от договора за кредит право на кредитора да обяви кредита за предсрочно изискуем при просрочие на две или повече месечни вноски, като видно от заключението на вещото лице кредитополучателят е преустановил напълно плащанията по договора, считано от **27.08.2023г.** и доколкото в насрещната искова молба е инкорпорирано уведомление за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, което е получено от кредитополучателя заедно с преписа от насрещната искова молба на **15.11.2023г.**, съдът намира, че предсрочната изискуемост е обявена надлежно и този факт следва да бъде взет предвид по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК.

Наред с това, от материалите по делото е видно, че кредитополучателят е заплатил сумата от **470.80 лева**, като с тази сума са погасени задължения, които са приети от съда за недължими, поради нищожността на договора за кредит, поради което съдът приема, че с тази сума следва да бъде намален размерът на претендираната главница до сумата от **229.20 лева**.

Предвид всичко гореизложено, следва да се признае за установено по отношение на ответницата по насрещния иск, че дължи на ищцовото дружество сумата в размер на **229.20 лева** – главница, като за разликата до пълния предявен размер от **600.44 лева** искът за главница следва да бъдат отхвърлен като неоснователен и недоказан.

С оглед приложимостта на разпоредбата на [чл. 23 ЗПК](#), следва да се отхвърлят акцесорните искиви претенции за заплащане на договорна лихва в размер на **71,59 лева** и лихва в размер на **59,14 лева**.

По разноските:

В полза на ищцата Д.М.Н.:

В производството по делото ищцата е представлявана от пълномощник, на когото не е заплатила адвокатско възнаграждение и в тази връзка моли за определяне на неговото възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Представен е списък с разноски по чл.80 от ГПК на л.82 от делото.

Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и да осъди другата страна да го заплати (чл. 2, ал. 2 от ЗА).

В съдебната практика (Определение 917/02.05.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1323/2023 г.), се приема, че при оказаната безплатна правна помощ по чл.38 от Закона за адвокатурата (ЗА) не се дължи данък добавена стойност (ДДС) върху възнаграждението.

Освен това, Съгласно §2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за нерегистрираните по Закона за [данъка](#) върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях [данък](#) върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият, [данък](#) върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за [данъка](#) върху добавената стойност.

Така, адвокатското възнаграждение , в полза на процесуалния представител на ищцата, следва да се присъди без включен ДДС, тъй като не са представени надлежни доказателства за регистрация по ДДС, в този смисъл: Определение № 136/26.02.2018 г. по ч. т. д. № 174/2018 г. по описа на ВКС, ТК, II т. о.; Определение № 490/19.09.2017 г. по ч. т. д. № 1082/2016 г. по описа на ВКС, ТК, II т. о.

В настоящия случай на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г., в редакцията, действала към момента на сключване на договора, възнаграждението за осъществената безплатна правна помощ по чл. 38 от ЗА следва да бъде определено в минимален размер, с оглед фактическата и правна сложност на делото:

-Така, с оглед цената на предявения иск за прогласяване нищожността на договор за кредит, се дължи възнаграждение в размер на 400 лева без включен ДДС;

-по НИМ се дължи възнаграждение в размер на 400 лева без включен ДДС, или общо в размер от **800 лева** без включен ДДС.

За пълнота следва да се посочи, че отделно от обстоятелството, че не са представени надлежни доказателства за регистрация по ДДС, ДДС не следва да се начислява и предвид че ДДС се дължи единствено при възмездни сделки.

Отделно от адвокатското възнаграждение, в полза на ищцата следва да се присъдят и разноски за платената ДТ в размер от **50 лева**.

В полза на ответника и ищец по насрещната искова молба:

На ответника „***“ АД следва да се присъдят разноски съразмерно с уважената част на насрещния иск, както следва: **50 лева.**, внесена ДТ; **152, 68 лева** адвокатско възнаграждение.

Процесуалният представител на ищцата е направил възражение с правно основание [чл. 78, ал. 5 ГПК](#) за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно, предвид че се определя в минимален размер.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН Договор за потребителски кредит № ****/****Г., сключен между Д.М.Н., ЕГН *****, с адрес: ***, и „****“ АД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от С.Т., поради противоречие със закона и с добрите нрави.

ОСЪЖДА Д.М.Н., ЕГН *****, с адрес: ***, да заплати на „****“ АД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: ***, сумата от **229. 20 лева** (двеста двадесет и девет лева и двадесет стотинки) – главница по договор за потребителски кредит № ****/****Г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на насрещната искова молба – **09.10.2023 г.** до окончателното изплащане на задължението, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от **600.44 лева** – главница по договора за потребителски кредит, ведно със законна лихва от датата на постъпване НИМ – **09.10.2023 г.**, до окончателното ѝ изплащане; сума от **71.59 лева** – договорна лихва, както и сума от **59.14 лева** – мораторна лихва върху забавените плащания, като **неоснователни и недоказани**.

ОСЪЖДА „****“ АД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: ***, да заплати чрез Д.М.Н., ЕГН *****, с адрес: ***, на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, представлявано от адв. Д. М. М. от САК, основание чл. 38, ал. 2 ЗА разноси за адвокатско възнаграждение в размер на **800 лева** (осемстотин лева), като присъдената сума може да бъдат платена по следната банкова сметка, посочена от ищцата: ****.

ОСЪЖДА „****“ АД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: ***, да заплати на Д.М.Н., ЕГН *****, с адрес: ***, разноси за внесена държавна такса в размер на **50 лева** (петдесет лева), като присъдената сума може да бъдат платена по следната банкова сметка, посочена от ищцата: ****.

ОСЪЖДА Д.М.Н., ЕГН *****, с адрес: ***, да заплати на „****“ АД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: ***, сумата от **202, 68 лева** адвокатско възнаграждение, представляваща направени разноси по делото /**50 лева.**, внесена ДТ; **152, 68 лева** адвокатско възнаграждение/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд Кърджали в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____